

-1-
Παλεύοντας με την πίστη μας

Λόγω της παρούσης καθηλωτικής κρίσης που έχει πλήξει την ανθρωπότητα, δοκιμάζεται η σχέση μας με τον Θεό, αλλά και με τους συνανθρώπους μας με έναν ιδιαίτερο τρόπο. Ουσιαστικά, αυτό που δοκιμάζεται είναι η πίστη μας και στους δύο.

Εδώ, χρειάζεται να διευκρινίσουμε τι σημαίνει πίστη. Για τον χριστιανό, πίστη σημαίνει ότι πιστεύεις σε κάποιον, όχι σε κάτι. Σήμερα, για πολλούς, πίστη «σημαίνει την ανεξέταστη αποδοχή αρχών και αξιωμάτων, τη συγκατάθεση σε μια θεωρία ή διδαχή που παραμένει αναπόδεικτη». Σημαίνει «σκύβω το κεφάλι και υποτάσσομαι σε μια αυθεντία, που δεν είναι πάντοτε θρησκευτική, αλλά μπορεί να είναι και ιδεολογική ή πολιτική...»

Αντιθέτως, «αν πιστεύεις στο Θεό, δεν το κάνεις επειδή κάποιες θεωρητικές αρχές στο υπαγορεύουν ή κάποιος ιδρυματικός θεσμός σου εγγυάται την ύπαρξή του. Τον πιστεύεις, γιατί το πρόσωπό του, η προσωπική ύπαρξη του Θεού, σου γεννάει εμπιστοσύνη. Τα έργα του και η ιστορική του «πράξη» -οι παρεμβολές του μέσα στην Ιστορία- σε κάνουν να θέλεις μια σχέση μαζί του... Πιστεύω σε κάποιον, [σημαίνει ότι] τον εμπιστεύομαι, όταν τον έχω συναντήσει, τον γνωρίζω, σχετίζομαι άμεσα μαζί του... Αν η πίστη είναι εμπιστοσύνη, ο έρωτας είναι η κορύφωση αυτής της εμπιστοσύνης, το απόγειο της πίστης, διότι στον έρωτα παραδίνεσαι» (Χρήστος Γιανναράς).

Όταν είσαι ερωτευμένος, «πεθαίνεις», όχι μόνο για τον άλλον, αλλά και για την σχέση. Έτσι, «πίστη είναι να

- 2 -

πεθάνει κανείς για τον Χριστό και για χάρη των εντολών Του, πιστεύοντας ότι ο θάνατος αυτός θα του γίνει πρόξενος ζωής» (Συμεών ο Νέος Θεολόγος). Οι δε εντολές του Θεού είναι δύο: «να αγαπήσεις τον Θεό με όλη την καρδιά σου και τον πλησίον σου ως σε αυτόν» (Ματ. 22.37). Όταν στα αλήθεια μαρτυρείς την πίστη σου, παραδίνεις την ζωή σου στον Θεό και την θυσιάζεις για την ανθρωπότητα, όπως Αυτός ενσαρκώθηκε για εμάς και έδωσε την ζωή Του για να σωθεί ο κόσμος.

Η πίστη ενός ανθρώπου όμως δεν είναι στατική. Είναι μια αναπτυσσόμενη σχέση με τον Θεό που περνάει από διάφορα στάδια μέχρι να ωριμάσει και να τελειοποιηθεί με την χάρη του Αγ. Πνεύματος. Η πίστη μας θα ωριμάσει μόνο αν παλέψουμε με αυτήν· αν αγωνισθούμε να κρατήσουμε την αγαπητική μας σχέση με τον Θεό και τους συνανθρώπους μας ζωντανή. Είναι μια πάλη με τον εαυτόν μας, με τον Θεό και με τον συνάνθρωπό μας. Παρομοιάζεται με την πάλη που είχε ο Ιακώβ με τον Θεό, ο οποίος εμφανίστηκε σε αυτόν ως ξένος. Σε αυτή την πάλη, ο Ιακώβ τραυματίστηκε, αλλά στο τέλος, εφόσον αγωνίσθηκε, νίκησε. Λαβωμένος, επιστρέφει στη γενέθλια γη έχοντας λάβει την ευλογία του «ξένου», αποφασισμένος πλέον να σταθεί αντάξιος των περιστάσεων.

Παλεύοντας με την πίστη μας σαν τον Ιακώβ, αποκτάμε την ικανότητα να βάλουμε τα πράγματα του κόσμου σε μια προοπτική με τον θάνατο και την αιωνιότητα· «να έχουμε εγκαρτέρηση και υπομονή σε κάθε πειρασμό που μας έρχεται και μας προκαλεί λύπες, θλίψεις και συμφορές, ώσπου να ευδοκήσει να μας επισκεφθεί ο Θεός, όπως λέει ο ψαλμωδός: "με κάθε υπομονή περίμενα τον Κύριο, και Αυτός με επισκέφθηκε"» (Συμεών ο Νέος Θεολόγος).

Σε αυτές τις δύσκολες ώρες θα ήταν ωφέλιμο, αν θα

-3-

μπορούσαμε να βιώνουμε αυτή την κρίση ως μια ευκαιρία να παλέψουμε με την πίστη μας, με την σχέση μας με τον Θεό και τον συνάνθρωπό μας. Και εκεί που αμφιβάλουμε για αυτήν, να κράξουμε: "πιστεύω Κύριε, βοήθησε την απιστία μου".

Όμως, αυτό που απαιτείται σε αυτή την πάλη είναι να μείνουμε σιωπηλοί, μέσα στην προσευχή και στην ελπίδα ότι ο Θεός θα μας αναστήσει σε μια νέα ζωή. Αλλά να μην έχουμε αυταπάτες: όταν τελειώσει αυτή η τραγωδία, θα εισέλθουμε σε μια ζωή λαβωμένοι -σταυρωμένοι - αλλά αναστημένοι! Αρκεί να είμαστε αποφασισμένοι πλέον να σταθούμε αντάξιοι των περιστάσεων με μια ανανεωμένη πίστη.